

TRANSMARESME TRAM 2

- **Font del Montnegre.** Deu d'aigua perenne que raja al bell mig d'un muret de pedra granítica que descriu una composició simètrica amb tres graons a cada costat. Damunt del broc de ferro hi ha una placa metàl·lica amb la següent llegenda: "Font Montnegre / Año 1877 / Reconstruida en 1974". La construcció té un gruix de 90cm i fa de repeu a una segona paret de contenció, darrera de la qual hi ha petita cisterna enterrada, aprofitant el caient de la muntanya. Aquest segon parament és fet d'esquistos de pissarra o llicorella lligats amb morter i està coronat per una pedra irregular que duu gravada la llegenda 'ML 1788', sense que se sàpiga del cert si fa referència a la font o si bé procedeix de la Casa Nova de Mas Pons, avui desapareguda. La font es troba en terres de l'antic mas, al peu de l'antic camí del Montnegre que comunicava Sant Iscle de Vallalta amb Sant Celoni a través del coll de Mas Pons o coll de les Basses.
Fins fa poc, en aquest indret hi creixien dos faigs ufanosos, que es beneficiaven de la infiltració de l'aigua sobrant. El primer va morir anys enrere i el segon ho ha fet recentment, afeblit per la sequera i producte d'una ventada.
- **Coll de Basses.** Cruïlla de camins. També dit Coll de Mas Pons.
- **GR 83.** Camí del Nord o del Canigó. Sender de gran recorregut que uneix Mataró amb Prada de Conflent i el Canigó, al llarg d'una ruta de 213 quilòmetres pràcticament en línia recta. Aquest sender recupera el traçat que seguiren milers d'exiliats entre el gener i febrer de 1939, fugint cap a França pel coll de Malrem. Alhora, recupera camins que enllacen uns territoris vinculats per una història i una cultura comunes. Un monòlit d'acer a la platja del Callao de Mataró marca l'inici del sender.
- **Coll de Can Poliva.** Cruïlla de camins.
- **Cal Paraire.** Conjunt d'edificacions que en el passat havien correspost a tres habitatges rurals: Cal Paraire, que dona nom al veïnat, Cal Sila i Can Farriol. En l'actualitat, les tres unitats han estat restaurades i formen una sola propietat. El complex se situa al peu del camí a coll Senís, que termeneja amb Sant Celoni.
Paraire: menestral que antany tenia com a ofici preparar la llana per al seu teixit, des del rentat fins al perxat. La seva existència a Catalunya està documentada des de l'any 1100.
- **Els Quatre Camins.** Cruïlla de camins.
- **Pla de Forcs i Pedra de les Olles.** El Pla de Forcs es troba a l'àmbit del Montnegre, prop d'una cruïlla de camins sobre la capçalera de la vall de la riera de Vallgorguina. El lloc és conegut com la Pedra de les Olles, pla de Forques o pla de Feres i és punt de partió dels termes de Vallgorguina, Arenys de Munt i Sant Iscle de Vallalta. En aquest lloc hi ha un agrupament de tres grans pedres granítiques, una de les quals, l'anomenada Pedra de les Olles, té més de vint cúpules o cassoletes insculturades, que no semblen tenir un origen natural.
- **Coll Senís.** Cruïlla de camins.
- **Pla de les Bruixes.** Aquest indret es troba entre les poblacions d'Arenys de Munt, Vallgorguina i Sant Iscle de Vallalta, així que durant molts anys ha estat zona de pas de les masies de la zona. Aquestes tres poblacions han estat orígens de molta tradició i llegendes sobre bruixes i bruixots. Tal com ens parla, l'historiador arenyenc Francesc Forn en un article de l'any 1992 el pla de les bruixes té un caire si més no enigmàtic. Es parla de rituals a la llum de la lluna, però hi ha històries que narren com els joves s'amagaven entre aquest bosc tan frondós per espantar els pagesos que es movien entre els termes. No és fàcil de trobar, però enmig de la plana de les bruixes s'hi troba una pedra tombada d'uns dos metres d'alçada. És realment impressionant la dimensió que té i reposa al terra enmig d'un rectangle. Podria ser "testimoni d'algun culte desconegut". Aquesta pedra és un Menhir aprofitat segurament com a fita dels termes.
- **Collsacreu.** Collada que uneix la Serra del Corredor i el Massís del Montnegre. Està situada a l'entitat de població de Collsacreu, al límit municipal entre Arenys de Munt, al Maresme, i Vallgorguina, al Vallès Oriental.
- **Casanova de Pibernat.** Masia de planta rectangular amb la coberta de teules àrabs a dues aigües i el carener paral·lel a la façana. Consta de planta baixa, pis i golfes. Damunt la porta d'entrada hi ha una inscripció en pedra que posa: "Casanova de Pibernat reedificada per R de V, any 1903". Les obertures no són significatives, però al costat hi ha una era de secció circular.
- **Coll del Pi de Buac.** Cruïlla de camins.
- **Camp del Tabaco.**

- **Pla dels Joncs.** Restes d'un forn de pega simple excavat damunt del marge de ponent d'un camí, en el terreny granític que caracteritza la zona.
La **pega** s'obtenia de la resina dels pins. Es tracta d'una substància negra que s'estova amb la calor i era utilitzada per calafatar la fusta dels vaixells, per encolar peces de fusta, per segellar les bótes, per donar resistència a les sabates, etc. Els **pegaires** tallaven l'arbre i, tant les arrels com la soca, es deixaven podrir uns anys, quedant-ne la teia. Aquesta teia era utilitzada tant per fer llum com per obtenir-ne la pega, mitjançant un procés de doble destil·lació. Les pegueres o forns de pega estaven bastits als marges i formats per tres parts diferenciades: el pou de forma ovalada i amb una petita obertura superior, l'olla o dipòsit on es recollia el quitrà que suava de les teies i la pastera o dipòsit de fusta, on es deixava solidificar la pega. En general, aquesta activitat es desenvolupà sobretot des de finals del segle XIX i fins a la dècada dels anys 70 del segle XX. Donades les petites dimensions de l'estructura és probable que aquest forn produís pega per a usos domèstics.
- **Santuari del Corredor.** L'origen fou una capelleta que el 1523 feu construir el pagès de Sant Andreu del Far Salvi Arenes, amb la imatge de Nostra Senyora del Socors, que el 1815 fou substituïda per una altra que el 1920 passà a la rectoria, d'on desaparegué el juliol de 1936. S'hi fa un aplec el Dilluns de Pasqua.
Des del principi comptà amb els serveis d'un ermità català, i després se succeïren dos d'occitans. Tots tres treballaren de valent per l'engrandiment del santuari, que al cap de 60 anys ja era com l'actual, amb el temple, campanar, masoveria i hostalatge. L'ermità Leonard Claus, que hi visqué 35 anys, en fou el gran artífex i volgué immortalitzar-se, dins del retaule, en un retrat del seu patró sant Leonard, sense els símbols propis del sant i amb la cara de l'ermità. Encara que al peu hi consti "S. Leonari", el retrat és, de fet, el de l'ermità Leonard, cosa que contrarià les autoritats, que hi feren pintar una cara nova, però el pintor tornà a reproduir exactament l'anterior.
- **Pla de les Brugues.** Existència de les restes d'un corral?
- **Àrea d'Esplai del Corredor.** L'Àrea d'Esplai del Corredor és un equipament d'ús públic situat a l'àrea més freqüentada del Parc del Montnegre i el Corredor, amb uns usos ben establerts, i amb una funció social consolidada. L'equipament està en funcionament des de fa més de vint anys.
- **El Forn del Vidre.** Masia aïllada de planta rectangular, que presenta una coberta de teula àrab de dues vessants, amb el carener paral·lel a la façana principal, i consta de planta baixa i pis. La façana principal, orientada al sud-est, presenta un portal d'accés rectangular amb els brancals bastits amb carreus de pedra i la llinda gravada amb l'any 1738. La masia formava part de les propietats de la família Arenes, una de les més antigues i importants del veïnat del Far. La primera referència documental directa la trobem en un plànol cadastral dels termes de Dosrius i Canyamars elaborat l'any 1853. Pel que fa al topònim amb el que es coneix la masia, cal dir que fa referència a la hipòtesi que hi havia dos forns de vidre a la zona. Documentalment hi ha notícia que al segle XVI hi havia un forn de vidre entre Dosrius i Mataró, que fabricava un vidre molt fi i de gran qualitat.
- **Puig Aguilar.** Muntanya de 528 metres que es troba al municipi de Dosrius.
- **Coll de la Creu d'Aguilar.** Cruïlla de camins.
- **Cal Pegaire.** El topònim de la casa fa referència a l'ofici que desenvolupaven els treballadors dels forns de pega, la qual s'extreia de la resina dels pins.

NOTA: La informació del Santuari del Corredor, ha estat extreta del llibre "60 ermites del Montnegre i el Corredor", editat per l'Associació Calella Marxa l'any 2022.